

ringsperioden skal vare længere end den minimumsgrænse, der er foreskrevet i planloven.

HUR sigter mod at vedtage Regionplan 2001 endeligt inden sommerferien og har på baggrund af den stramme tidsplan valgt at fastsætte offentlighedsperioden til lovens minimumskrav.

HUR erkender, at der har været enkelte problemer med distributionen af regionplanmaterialet. Der er således nogle, som ikke har modtaget høringsmaterialet i rette tid, og det tænker HUR at løse med de pågældende ved at lave individuelle aftaler om at forlænge høringsfristen.

Jeg har ikke på den baggrund nogen anledning til at gribe ind i den igangværende proces.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg kan forstå, at HUR erkender – ifølge ministeren – at der har fundet nogle uregelmæssigheder sted. Finder ministeren det så acceptabelt og i overensstemmelse med planlovens ånd, at man søger at løse disse uregelmæssigheder ved at træffe individuelle aftaler? Det er altså, som om man siger, at fru Sørensens og hr. Petersen kan godt få nogle enkeltstående aftaler med os, altså de 8 uger, men andre kan ikke.

Mener ministeren ikke, at det eneste korrekte ville være at sige: O.k. der er nogle, der ikke er blevet spurgt, I får alle sammen 8 uger?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Som jeg kan bedømme det, er det, man har gjort, formelt korrekt, og det er deres ansvar i HUR at sørge for det her.

Derfor synes jeg ikke, det tjener noget formål, at jeg går ud og giver karakterer, når man i øvrigt har overholdt loven. Men jeg er da i princippet enig med hr. Søren Kolstrup i, at det bør være en undtagelse, man laver den slags individuelle forlængelser. Det er jeg helt enig med ham i, men altså formelt er loven overholdt i det her tilfælde.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg hæfter mig selvfølgelig ved, at ministeren siger, at det ikke er efterstræbelsesværdigt, at man foretager sådan nogle individuelle bedømmelser. Tværtimod er det eneste rigtige, og det kunne jeg forstå at ministeren anerkendte, at alle behandles efter samme retningslinjer, at alle får de samme muligheder.

Når jeg spørger ministeren, er det også, fordi ministeren jo ikke blot er chef for planloven og vogter af dens ånd, men også fordi ministeren er

den person om nogen, der har været fadder til Århuskonventionen, den konvention, der taler om, at forudsætningen for demokratiet, er, at alle borgere kan få adgang til oplysninger og dermed blande sig i miljøspørgsmål.

Er ministeren ikke enig med undertegnede i, at Regionplan 2001 for hovedstadsområdet virkelig berører mange mennesker, og netop fordi den berører mange mennesker, og fordi vi jo har den glimrende Århuskonvention, må det være ønskeligt, at der er de samme spilleregler for alle, at alle har mulighed for at øve indsigelse med den samme tidsfrist?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er netop, fordi jeg har de synspunkter, hr. Kolstrup lægger til grund for sit spørgsmål, at jeg er så glad for, at vi har den lange høringsfrist i planloven på de 8 uger, og jeg har givet udtryk for, at hvis man laver forlængelser, bør man som udgangspunkt lave dem generelt og ikke individuelt.

Her er der ikke nogen grund til at tro, at man har overtrådt loven, og derfor spørger hr. Kolstrup også om ånden, og i ånden er jeg enig med ham, men jeg skal jo forvalte loven, og det er HUR, der har ansvaret, og de har overholdt loven i det her tilfælde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 34:

Forespørgsel til fødevareministeren [om dansk fiskeri i årene 2001-2010]

Af Ole Vagn Christensen (S), Jens Kirk (V), Lene Espersen (KF), Kristen Touborg (SF), Christian H. Hansen (DF), Annie Lunde Hansen (CD), Vibeke Peschardt (RV), Keld Albrechtsen (EL), Ole M. Nielsen (KRF) og Thorkild B. Frandsgaard (FRI).

(Forespørgslen anmeldt 23/1 2001).

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 32:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om religionsfrihedens udvikling i år 2000 i Danmarks program- og bistandssamarbejdslande og om samarbejdet i de internationale organisationer, og hvad vil regeringen gøre for at forbedre religionsfriheden, hvor den ikke lever op til FN's Menneskerettighedsdeklaration?«

Af Flemming Kofod-Svendsen (KRF), Ole M. Nielsen (KRF), Jann Sjursen (KRF) og Tove Videdæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 18/1 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 25/1 2001).

Den fg. formand (Jytte Andersen):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til i morgen, torsdag den 1. februar 2001.

Begrundelse

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke regeringen for at have taget sidste års forespørgselsdebat til efterretning gennem udarbejdelsen af redegørelsen om fremme af religionsfrihed.

Det glæder mig, at religionsfriheden er blevet sat på dagsordenen, at Folketinget gennem sidste års religionsfrihedsdebat har kunnet debattere emnet, så resultatet nu foreligger, nemlig et håndgribeligt papir om religionsfrihedens rolle i dansk udenrigspolitik og dermed med en øget fokus på religionsfrihed.

Under sidste års debat udtalte Venstres ordfører, fru Tove Fergo, at hun ikke kunne finde religionsfrihed nævnt ét eneste sted i de danske redegørelser og visioner om udviklingssamarbejdet. Dette forhold har regeringens redegørelse været med til at ændre. Problemstillingen er blevet konkretiseret, og det er prisværdigt.

Så kunne man spørge, hvorfor den nærværende forespørgselsdebat så skal finde sted. Svaret er enkelt: For at vi kan videreudvikle indsatsen for fremme af religionsfrihed. Der er lagt et fundament. Nu skal vi i fællesskab drøfte, hvordan de privilegier, vi selv har, kan rækkes videre til andre.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Min besvarelse af dagens forespørgsel sker i forlængelse af min forgængers svar på forespørgsel nr. F 46 den 4. maj sidste år og Folketingets vedtagelse på det tidspunkt.

I vedtagelsen blev regeringen bl.a. pålagt at udarbejde en redegørelse for, hvordan arbejdet for religionsfrihed bedst fremmes. Denne redegørelse blev oversendt til Folketinget den 16. januar og er naturligvis grundlaget for dagens drøftelse.

Retten til frit at tro og tænke, som man vil, er grundlæggende for menneskets værdighed og muligheden for at eksistere som et selvstændigt væsen. Menneskers tro må ikke begrænses, påvirkes eller ændres udefra. Derfor er tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed anerkendt som en absolut rettighed, altså en rettighed, der ikke kan indskrænkes. Det gælder for Danmark, og det bør gælde for resten af verden.

Men selv om langt den største del af verdens lande anerkender religionsfriheden i deres forfatninger og folkeretligt har forpligtet sig til at respektere religionsfrihed, krænkes denne frihed til stadighed mange steder.

Vi ser som desværre også i andre sammenhænge, når det gælder menneskerettigheder, en afstand mellem løfter og handling, mellem ord og gerning.

Selv om det er klart og folkeretligt anerkendt, at der for udøvelsen af enhver frihed må gælde visse begrænsninger, bl.a. hensynet til den offentlige orden, sundheden, sædeligheden og ikke mindst andres rettigheder og friheder, må vi erkende, at vi ofte ser religionsfrihed begrænset uretmæssigt af helt andre årsager.

Der er mange grunde til at arbejde for, at religionsfrihed respekteres. Religionsfrihed berettiger til en indsats for dens egen skyld, fordi den er grundlaget for udøvelsen af andre rettigheder og endelig af hensyn til samfundet som helhed.

Religionsfrihed og tolerance er nært forbundne med demokrati og udvikling, og krænkelser af menneskers friheder og rettigheder hæmmer en demokrati- og udviklingsproces i alt for mange lande.

Derfor er det med god grund, at regeringen til stadighed lader fremme af religionsfriheden indgå som en integreret del af den danske udenrigs- og udviklingspolitik.

Vi gør en betydelig indsats både bilateralt og multilateralt for at sikre religionsfriheden i for-